

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

לפני כבוד השופטת שרה דותן

מעוררים

1. מרפאת איי קליניק

2. אריאל ונדר

ע"י ב"כ עו"ד צבי גלמן ועו"ד ארז פרסי

נגד

משיבים

1. משה פרץ

2. אילאיל קרן

ע"י ב"כ עו"ד רן שפירא

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת ש' גלר) בת"א 32714-05-14 מיום 09.03.16 ("פסק הדין הראשון") ופסק הדין המשלים מיום 04.06.17, לפיהם נדחתה תביעת המערערים לתשלום פיצוי בגין עוולה של פרסום לשון הרע.

הרקע העובדתי

המערערת 1, מרפאת איי קליניק (להלן: "המערערת"), מעניקה טיפולים רפואיים בתחום רפואת העיניים. מערער 2 הוא רופא עיניים המבצע ניתוחים להסרת משקפיים בלייזר במרפאה (להלן: "המערער").

בתאריך 28.1.14 נותח משיב 1, עו"ד במקצועו, בלייזר לצורך שיפור הראיה, במרפאתה של המערערת, על ידי המערער.

שתי ביקורות רפואיות שהתקיימו לאחר הניתוח היו תקינות, ביום 25.2.14 התקשר משיב 1 למרפאה והתלונן על אודם ותחושת גוף זר בעין שמאל.

למרות שלא היה זה יום של קבלת חולים, זומן המשיב למרפאה לבדיקה ע"י המערער.

המשיב הגיע למרפאה ולגרסתו לא התקבל לבדיקה, מכיוון שהמערער היה עסוק בפגישה קודמת שהתארכה. בהמשך להתנה, שנראתה למשיב בלתי סבירה, התפתח

ויכוח בין השניים והמשיב דרש מהמערער להתפנות ולבדוק אותו, מכיוון שהוא סובל

מכאבים. משנדחתה דרישתו, עזב המשיב את המרפאה בכעס.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

למחרת האירוע שלח המשיב למערערים, באמצעות באת כוחו, מכתב בו תבע השבת מלוא כספי ההתקשרות, וזאת בשל התקרית המתוארת לעיל וכן בשל טענתו כי למרות חלוף הזמן, הוא עדיין נזקק למשקפי ראייה.

לאחר ששיחה בין המשיב לעובדת של המערערת לא הצליחה להביא את המחלוקת לסיומה, פרסם משיב 1 בתאריך 27.2.14 פוסט בפייסבוק בו סקר באריכות את קורות הטיפול ותלונותיו ובסיומו כתב:

"המסקנה די ברורה: דר' ונדר ממרפאת 'איי קליניק', משקיע ממרצו אך ורק בלקוחות פוטנציאלים שטרם שמו את כספם, ואילו אלו שכבר שילמו ממיטב כספם – הופכים לשקופים ואינם זוכים כלל ליחס נאות מדר' ונדר. כאמור, כחודש אחרי הניתוח, ואני עדיין נזקק למשקפי קריאה והבטחותיו של דר' ונדר, נראות רחוקות, וכנראה, היו אך לרצות אותי לבצע את הניתוח. וכך:

לקוח פוטנציאלי שטרם שילם = מלך !

לקוח שכבר שילם = למך /:

הייתי כותב "ראו הוזהרתם", אך עקב הטיפול – אסתפק ב'הוזהרתם'."

הפוסט זכה לתגובות של כמה מחבריו בפייסבוק, כולל משיבה 2 (עורכת דין במשרדו של משיב 1), אשר הגיבה ביום 28.2.14:

"טוב עשית שכתבת את הפוסט הזה. אני אדאג שהוא יקבל חשיפה מירבית!!!".

בהמשך להצהרה זו, משיבה 2 הפיצה את הפוסט ל-1,087 חברים בפייסבוק. המערער פנה אל המשיבים בדרישות להסרת הפוסט בטענה כי, מדובר בפרסום משמיץ שאינו אמת ויש בו משום לשון הרע. השניים דחו את דרישתו, ואף חזרו והפיצו את הפוסט.

בהמשך פורסם הפוסט בדף הפייסבוק של המערערת 16 פעמים, עד שלבסוף נחסם על ידה. המשיב פרסם את הפוסט גם בפורום של המערערת באתר אינטרנט בשם "אינפומד" במתכונת של שאלה מצד גולש.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

1 לטענת המערערים פרסום הפוסטים מהווה לשון הרע, אשר נועד לפגוע בהם,
2 והתנהלותם של המשיבים נבעה מנקמנות אישית ומתוך כוונה להרחיק לקוחות
3 פוטנציאליים.

4 מנגד טענו המשיבים כי, הפרסומים מהווים שימוש בחופש הביטוי וכי, המשיב העלה
5 על הכתב תיאור של אירועים שהתרחשו ופירטו את אכזבתו מהשירות שקיבל, וזאת
6 תוך הבעת דעה אישית. עוד נטען כי, הפרסומים נהנים מההגנות המנויות **בחוק איסור**
7 **לשון הרע**, תשכ"ה-1965 (להלן: "**החוק**").
8

ההליך בבית משפט קמא

9
10 במסגרת ההליך שהתנהל לאחר הגשת התביעה על ידי המערערים, הגישו שני הצדדים
11 תצהירי עדות ראשית ובהמשך הגיעו להסכמה דיונית לפיה, ויתרו על חקירת
12 המצהירים.

13 לאחר שבחנה את הראיות שהובאו לפניו, קבעה כב' השופטת גלר בפסק דינה מיום
14 9.3.16 כי, בפרסום מושא הדיון הביע המשיב את התרשמותו לפיה לקוחות פוטנציאליים
15 זוכים מצד המערער ליחס טוב יותר מאשר לקוחות קיימים אשר כבר שילמו את מחיר
16 ההתקשרות, משכך מעצם טיבן, יש בהן הטלת דופי ביחסו של המערער ללקוחותיו
17 הקיימים וממילא מדובר בפגיעה אפשרית בעיסוקם של המערערים. אולם, למרות
18 האמור לעיל, נקבע על ידה כי מדובר בהתבטאות המהווה הבעת דעה אישית, להבדיל
19 מהתיימרות לקביעת אמת עובדתית.

20 כב' השופטת ציינה כי, לאור העובדה שהמערער לא נחקר על תצהירו, היא מקבלת את
21 גרסתו לפיה הוא עושה את מירב המאמצים לעמוד לרשות מטופליו ומזכה אותם ביחס
22 מקצועי ואדיב. אולם, תוכן הפרסומים מצביע על כך שמדובר בהבעת דעה אישית ביחס
23 לחוויית הטיפול והשירות שהמשיב עצמו חווה.

24 עוד נקבע כי, אין בתוכן הפרסום משום התיימרות מצד המשיב לטעון לאמת עובדתית
25 כללית כלשהי ביחס לכישוריו ורמת שירותו של המערער כלפי כל לקוחותיו ולקורא
26 הסביר ברור כי, מדובר בתקרית אישית ונקודתית ובעיקר בדעתו והתרשמותו האישית
27 של המשיב.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

1 לאור האמור לעיל נקבע כי, הפרסום חוסה תחת הגנת אמת בפרסום והגנת תום לב.
2 בפסק הדין הראשון לא התייחסה כב' השופטת קמא באופן פרטני לעניינה של משיבה
3 2.
4 על פסק הדין הוגש ערעור שהתקבל, והדיון הוחזר לבית משפט השלום, לצורך בחינת
5 עניינה של משיבה 2.
6 בפסק הדין המשלים מיום 4.6.17 הבהירה כב' השופטת גלר כי, האמור בפסק הדין
7 הראשון מתייחס גם למשיבה 2 וקבעה כי, הגנת תום הלב והאמת בפרסום עומדת גם
8 לזכות משיבה 2, מכיוון שפרסום המשיב 1 לא חרג מתחום הסביר, ומשכך אף הרחבת
9 מעגל הקוראים חוסה תחת הגנות החוק.
10

טענות הצדדים בערעור

11 המערערים טוענים כי, מלשון הפרסום עולה המסקנה לפיה המערער הינו רופא חמדן
12 שכל עניינו כספי לקוחותיו וגם מקצועית יש להזהיר מפניו.
13 המערערים סבורים כי, טענה זו עומדת בסתירה לעובדות שהוכחו לפיהן המערער הביע
14 את נכונותו לקבל את המשיב לפנים משורת הדין, בשל בעיה שאינה קשורה לניתוח
15 שעבר, מחוץ לשעות הקבלה הרגילות.
16 יתרה מכך, תגובת המשיב לבקשה להסרת הפרסום הייתה "אין לי כל כוונה להסיר את
17 הפוסט, ההיפך הוא הנכון אפיץ זאת בכל דרך אפשרית למען יראו וייראו", ואכן מימש
18 את איומו והמשיך בפרסומים באופן שהמסר יגיע ללקוחותיהם של המערערים.
19 משיבה 2 העצימה את הפרסום בכך שהפיצה אותו ללמעלה מ-1,000 חבריה בפייסבוק,
20 מבלי שהייתה לה ידיעה מכלי ראשון על אמיתות האירועים המתוארים.
21 המערערים מאמצים את קביעת כב' השופטת גלר לפיה הפרסומים מהווים לשון הרע
22 ולהשקפתם דחיית התביעה שגויה בנסיבות אלה.
23 המערערים סבורים כי, נפל משגה במסקנה לפיה הפרסומים מהווים "הבעת דעה"
24 אישית. לגישתם אם מדובר בפרסום המהווה לשון הרע, אזי לא ניתן לקבוע כי, מדובר
25 בהבעת דעה אישית.
26 לגרסת המערערים נסיבות הפרסום שומטות את הקרקע מתחת לטענת תום הלב, וזאת
27 לנוכח מספר הפרסומים ואופן הפרסום, המצביעים על כך כי כוונת המשיב הייתה לפגוע
28

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

במוניטין של המערער בתחום המקצועי והצהרת המשיב לפיה ימשיך בהפצת הפרסום למען "יראו וייראו", מלמדת על נקמנות ורצון לפגוע. עוד מלינים המערערים על הקביעה לפיה מדובר בפרסום שאינו חורג מתחום הסביר. אשר למשיבה 2, חוזרים המערערים על הטענות לפיהן פרסומיה אינם חוסים תחת ההגנות הקבועות בחוק, מאחר שלא נכחה בעת האירועים, ולכן לא הייתה רשאית למתוח ביקורת על התנהלות שעליה שמעה מכלי שני. המשיבים תומכים באמור בשני פסקי הדין ומדגישים כי, הפרסום שנעשה על ידי המשיב 1 אינו מהווה לשון הרע והדין חל גם על פרסומי ההמשך של המשיבה 2.

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

חוק איסור לשון הרע מהווה איזון עדין בין זכויות אדם מרכזיות במשטר דמוקרטי: "זכות היסוד לשם טוב, מזה, וזכות היסוד לחופש הביטוי, מזה" (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פ"ד נח (3) 518, 565 להלן: "עניין הרציקוביץ"). סעיף 1, העוסק במישור האחריות על פי החוק, קובע כי שימוש בחופש הביטוי שיש בו לשון הרע, על פי ההגדרות המפורטות בו, מהווה עוולה אזרחית ובתנאים מסויימים אף עבירה פלילית:

1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או

ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת,

בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו

המינית".

לצד איסור זה, קבועות בחוק הגנות.

משכך, ראשית על בית המשפט לבדוק האם הפרסום לגבי התובעים מהווה לשון הרע:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

"שאלה זו היא במהותה פרשנית. פרשנות הפרסום תיעשה על-ידי בית המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. כבר נקבע בפסיקתנו כי המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על-ידי הטוען לפגיעה בו (ראו: פרשת הוצאת עתון "הארץ" בע"מ הנ"ל [1], בעמ' 293, 300-301; ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג (להלן – פרשת מיכאלי [2]), בעמ' 562; וראו גם Brazier & Carter-Ruck, Walker & Murphy *supra* [16], at pp. 435, 446 מן *Starte supra* [17], at p. 42. ככלל, על-מנת לקבוע אם יש בפרסום לשון הרע, יפרש בית-המשפט את הפרסום על-פי המובן הטבעי והרגיל של מילותיו. עם זאת לעתים לשון הרע שבפרסום אינה נובעת מן המשמעות הפשוטה של מילותיו, אלא דווקא מן הנרמז או המשתמע "מבין השורות" של הפרסום לפי הבנת האדם הסביר". (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון ואח', ניתן ביום 10.1.02).

משנקבע כי הפרסום מהווה לשון הרע, עובר בית המשפט לבחון האם חלה בעניין הגנה מן ההגנות הקבועות בחוק:

"החוק מבחין בין הגנות מוחלטות (סעיף 13), הגנת אמת דיברתי הדורשת התקיימות רכיב של "ענין ציבורי" (סעיף 14) והגנות המותנות בתום-לבו של המפרסם (סעיף 15). ההגנות משקפות נקודות איזון בין הזכות לשם טוב לבין הזכות לחופש הביטוי תוך מתן משקל רב לחופש הביטוי, כאשר מתקיימים המצבים המנויים בסעיפים אלה. על-כן ההגנות המקובצות בסעיף 15 אינן עשויות מעור אחד. חלק מן ההגנות מתייחסות לחובה החלה על המפרסם או לעניין אישי כשר (סעיפים 15(2), 15(3), 15(8)). חלקן מתייחסות להבעת דעה (סעיפים 15(4), 15(5); 15(6); 15(7))."

עניין הרציקוביץ עמ' 567 (ההדגשה שלי ש.ד.).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

מן הכלל אל הפרט

המערערים עוסקים במתן שירות לציבור ומטבע הדברים פגיעה במוניטין שלהם עלולה לפגוע בעסקם ובמשלח ידם (סעיף 1(3) לחוק).
אין חולק כי, הפרסום צייר באופן שאינו מחמיא את טיב הטיפול שהם מעניקים לחלק מן הלקוחות, וליתר דיוק ללקוח אחד, המשיב.
לפיכך, אף אני סבורה כי, הפרסום מהווה לשון הרע, אולם קביעה זו אינה שוללת את האפשרות לפיה הפרסום חוסה תחת אחת ההגנות הקבועות בחוק.
סבורה אני כי, את הפרסום מושא הדיון, יש לבחון במסגרת הכללים שנקבעו ביחס לביקורת כהגדרתה בסעיף 15(6) לחוק:

"15. הגנת תום לב

במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(6) הפרסום היה ביקורת על יצירה ספרותית, מדעים, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג, ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי..."

סוגיית הביקורת על "יצירה" נדונה בע"א 7/79 הוצאת ספרים החיים נ' רשות השידור ואח', פ"ד לב (2) 966, והתייחסה לפרסום בתוכנית "כלבוטק" בה הוצגו חוברות ציור ומשחק, אשר לטענת המערערת היה בצורת הצגתם משום לשון הרע.
פסק הדין ניתן טרם עידן המרשתת ומטבע הדברים דן בפרסום בכלי התקשורת המסורתיים.

לעומת המסגרות המסורתיות של פרסום דברי ביקורת על יצירות, בעיתונות הכתובה ובתקשורת האלקטרונית הממוסדת כיום בעידן המרשתת, כל בעל מקלדת הינו מבקר פוטנציאלי. גלישה מקרית באתרים המפרסמים מסעדות, בתי מלון וספקי שירות אחרים מעלה כי, בצד הפרסום של ספק השירות, מופיעות ביקורות הצרכנים, אשר חלקם מסתפקים בדירוג העסק ואחרים מוסיפים דברי הסבר, חלק מספקי השירות אף יוצרים פלאטפורמה בה מובנה דירוג המשתמשים.

מכיוון שלשונו של סעיף 15(6) הנ"ל אינה מגבילה את הביקורת לאמצעי התקשורת המסורתיים ולמבקרים אשר מונו על ידי עורכיהם לבקר סוג כזה או אחר של יצירה או

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

מוצר, סבורה אני כי, יש לבחון את הפרסום בהתאם לכללים שנקבעו בהתייחס לביקורת "המסורתית".

בע"א 7/79 הנ"ל נדרש כבוד המ"מ לנשיא חיים כהן לסוגיה של 'אמת דברתי' בכתבות בקורת:

'עיקר הגנת המשיבים היה שכל הדברים הללו היו אמת לאמיתה, והשופט המלומד בבית המשפט המחוזי מוכן היה לקבלן כאמת; אך הוא השאיר גם את האפשרות פתוחה, שהיה בדברים האלה משום בקורת מותרת. כשלעצמי, מעדיף אני לראות בדברים ההם משום בקורת ולבדוק אם לא יצאה הבקורת מגדר המותר; ולהניח לטובת המערערת שכלי המשחק שהוצגו גם לפנינו יציבים הם די הצורך, ושדברי ההסדר אינם בלתי ברורים ובלתי מובנים כולי האי' (עמ' 366 מול האותיות ו- ז).

דהיינו, כבוד השופט ח. כהן מוכן להניח כי דברי הבקורת היו מוגזמים או אפילו בלתי מדויקים ולמרות זאת להשקפתו יש לבחון את תוכן הכתבה לא על פי האמת האובייקטיבית שבבסיסה אלא בהסתמך על ההגנה שבסעיף 15(6) לחוק. אורי שנהב בספרו דיני לשון הרע, מתייחס לכללים המיוחדים החלים על ביקורת של יצירת אמנות ואומר:

"ביקורת על יצירות תיגע לרוב בעניינים ש'בטעם ובריח' ולפיכך יחולו עליה כללים מיוחדים, כמו העדר אפשרות להעלות לגביה טענת הגנה על פי סעיף 14 לחוק".

עיון בלשון הפרסום מעלה כי, המשיב תיאר חוויה בלתי נעימה שהייתה מנת חלקו במגעיו עם המערערים במסגרת טיפול רפואי.

אין חולק כי, המשיב עבר ניתוח לשיפור ראייה באמצעות לייזר. כמו כן אין חולק שכעבור כחודש חש תחושה בלתי נעימה של גוף זר וכן אדמומיות בעין שמאל. מבלי להיכנס לנבכי התסמינים, ברור שהמשיב חש בשלם דאגה וביקש להתקבל לבדיקה בהקדם. אין חולק כי, זומן לבדיקה בו ביום וכי ההמתנה התארכה ובסופו של יום עזב את המרפאה בכעס, מבלי שנבדק. מכיוון שאיש מהצדדים לא נחקר על תצהיריו, נותרה השאלה, על מי מוטלת האחריות לכך שהמשיב לא נבדק, ללא הכרעה. אף אני סבורה,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

1 כמו השופטת גלר, כי מנקודת מבטו של המשיב, היה על המערער לגלות יותר אמפתיה
2 למצבו, גם אם מבחינה אובייקטיבית היו למערער טעמים טובים לעיכוב, אך כפי
3 שנקבע בע"א 7/79 הנ"ל, גם אם דברי הביקורת היו מוגזמים או אפילו בלתי מדויקים,
4 יש לבחון את תוכן הפרסום לא על פי האמת האובייקטיבית שבבסיסה.
5 באשר לתום הלב בפרסום, כפי שצינתי לעיל, בעידן המרשתת כל צרכן יכול לפרסם את
6 השקפתו באשר לטיב השירות בתפוצה רחבה, ומטבע הדברים, ביקורתו הינה אישית
7 ומבוססת על התנסותו הסובייקטיבית. משכך, העובדה שהפרסום נבע מכעסו האישי
8 של המשיב, אינה מאיינת את תום לבו, בעיקר שעה שמלשון הפרסום ברור שהוא
9 מבוסס על חוויה אישית.

10 בע"א 7/79 הנ"ל מתייחס כב' השופט ח' כהן לאבחנה בין העובדות המתוארות בפרסום
11 שלגביהן חלה חובה לנקוט לפני הפרסום אמצעים סבירים, להיווכח אם אמת היא אם
12 לא, על פי הוראת סעיף 16(ב) לחוק, לבין יתר אמירותיו של המבקר שאינן ניתנות למיון
13 וסיווג לא כשקר ולא כאמת:

14 **"יכול וצודק מנהל המערערת בבקרתו שלו, שלעג זה היה חסר טעם... אבל**
15 **הלעג והסטירה – ולעג וסטירה חסרי טעם טוב בכלל זה – הם כלי זינם**
16 **המובהקים של מבקרי ביקורת, והשימוש בהם מעיד אולי על מיומנות ותחכום,**
17 **אך אינו מעיד על חוסר תום לב. לא הרי חוסר טעם טוב כהרי חוסר תום לב,**
18 **שזה מסממני הביקורת שאין לאל ידי המחוקק להשגיח בו, וזה מביא לידי**
19 **חריגה ממסגרת הביקורת העניינית שהמחוקק אינו מוכל להשלים אימה"**
20 **(שם, עמ' 367).**

21
22 בענייננו העובדות בפרסום כפי שתוארו לעיל, מרביתן אינן שנויות במחלוקת, ואילו
23 מסקנותיו של המשיב הינן בגדר הבעת דעה.
24 אשר לתום לבו של המשיב, אף אני סבורה כי, תחושת הפגיעה האישית והסבל שחש
25 אינם פוגמים בתום לבו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 16-05-26770 מרפאת איי קליניק ואח' נ' פרץ ואח'

אשר למשיבה 2

בעידן המרשתת ניתן להשוות את מעמדה של משיבה 2 לזה של מפרסם מסורתי, וכפי שאיש אינו מייחס לעורך עיתון או עיתון ידיעה אישית ביחס לדברי הביקורת שפורסמו, אך חיובם מותנה במסקנות המתייחסות לכתב, כך גם בעניינה. משעה שנמצא כי הפרסום מוגן על ידי אחת ההגנות שבחוק, ההגנה תחול גם על המשך הפצת הפרסום.

לאור האמור לעיל, החלטתי לדחות את הערעור.
המערערים ישלמו שכ"ט עו"ד בסך 10,000 ₪ (כולל מע"מ).
העירבון שהופקד יועבר למשיבים באמצעות בא כוחם.

ניתן היום, ד' אב תשע"ח, 16 יולי 2018, בהעדר הצדדים.

שרה דותן, שופטת

